

Autobiografia lui GEORGE MÜLLER

*Și tu poți experimenta răspunsuri miraculoase
la rugăciune*

Tradusă din limba engleză de Nicu Zaharie

Editura Gold Books
Baia Mare
2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MÜLLER, GEORGE

Autobiografia lui George Müller : și tu poți experimenta răspunsuri miraculoase la rugăciune / trad. din lb. engleză de Nicu Zaharie. - Baia

Mare : Gold Books, 2025

ISBN 978-630-6622-66-5

I. Zaharie, Nicu (trad.)

2

929

Titlul original: *The Autobiography of George Müller* © Copyright 1985 by Whitaker House

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Gold Books. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Gold Books.

Dacă nu este specificat altfel, toate citatele biblice sunt preluate din NTLR, Noua Traducere în Limba Română a Bibliei.

Autobiografia lui George Müller

Copyright © 2025 GOLD BOOKS, Baia Mare, Liliacului 16

e-mail: contact@goldbooks.ro, www.goldbooks.ro

Traducerea și editarea: Nicu Zaharie

Tehnoredactarea: Nicu Zaharie

Corectura: Manuela Rus

ISBN: 978-630-6622-66-5

CUPRINS

Introducere	7
1. Un predicator neașteptat	11
2. Întoarcerea fiului risipitor	17
3. Începerea lucrării de slujire	23
4. Predicare, Studiu și Creștere	29
5. Învățând să trăiești prin credință	35
6. Începutul slujirii la Bristol	45
7. Organizația cunoașterii Scripturale	53
8. Dovada credincioșiei lui Dumnezeu	69
9. Lucrarea se extinde	77
10. Perseverența în încercare	87
11. Încrederea în Dumnezeu pentru orice nevoie	97
12. Cerând și primind	107
13. Privind către Domnul	117
14. Credința întărită prin exercițiu	129
15. Rugăciunea zilnică și răspunsuri la timp	141
16. Hrană pentru creșterea credinței	149
17. O perioadă de prosperitate	155
18. Dumnezeu zidește un miracol	165
19. Răspunzând chemării lui Dumnezeu la slujire	177

20. Viața captivantă a administrării	185
21. O nouă victorie a credinței	193
22. Primind mai mult pentru a oferi mai mult	203
23. Mai mult de lucru și minuni mai mari	209
23. Prosperitate și creștere continuă	215
25. Lucrarea Duhului printre noi	221
Concluzie	227
Despre Autor	229

INTRODUCERE

Ce înseamnă rugăciunea credinței? Care este semnificația pasajelor din Vechiul și Noul Testament care se referă la aceasta? Au fost aceste promisiuni limitate la vremurile biblice sau ne-au fost lăsate ca moștenire până la întoarcerea lui Isus?

Aceste întrebări atrag atenția credincioșilor. Creștinul atent care citește oricare dintre promisiunile minunate din Scriptură se oprește adesea pentru a se întreba:

Ce pot însemna aceste cuvinte? Este posibil ca Dumnezeu să fi făcut aceste promisiuni și pentru mine? Am cu adevărat permisiunea de a-mi încredința toate preocupările mele, oricât de mărunte, unui Dumnezeu de o înțelepciune infinită, crezând că El le va prelua și le va direcționa conform iubirii Sale nemărginite și omnicienței Sale absolute? Este rugăciunea cu adevărat o putere transcendentă care împlinește ceea ce nicio altă forță nu poate, dominând toate domeniile din viața omului și făcându-le supuse eficienței sale minunate? Dacă acest lucru este adevărat, de ce nu m-aș apropia întotdeauna de Dumnezeu cu încrederea deplină că El va face așa cum a promis?

Un exemplu remarcabil al eficienței rugăciunii este relatat în această carte. Un tânăr creștin german, pe nume George Müller, a răspuns unei chemări de la Domnul pentru a ajuta co-

pii săraci din Bristol, Anglia. El a predicat Evanghelia unui mic grup de credincioși de la care, la propria lui sugestie, nu a primit niciun salariu. Singurul său sprijin a constat în donațiile voluntare ale fraților săi. Ca răspuns la rugăciune, fondurile necesare au fost primite la momentul potrivit.

După câțiva ani, Dumnezeu l-a chemat să înființeze o casă pentru îngrijirea și educarea orfanilor. Müller a fost atras de această lucrare nu doar din motive de binefacere, ci și din dorința de a convinge oamenii că Dumnezeu răspunde rugăciunilor.

Domnul Müller a început această lucrare într-un mod în care ajutorul nu putea fi așteptat de la nimeni altcineva decât de la Dumnezeu. Nu aștepta, desigur, ca Dumnezeu să creeze aur și argint și să i le pună în mâini. Știa că Dumnezeu putea înclina inimile oamenilor să-l ajute și credea că, dacă lucrarea era de la Dumnezeu, El va împlini orice nevoie. Astfel, cu o simplitate copilărească, Müller s-a încrezut în Dumnezeu, iar tot ce avea nevoie i-a fost furnizat la fel de punctual ca și cum ar fi fost un milionar care își extrage în mod regulat banii din contul bancar.

George Müller era un bărbat subțire, având o înălțime de 1,83 m cu tot cu ghete. Ochii săi căprui-închis străluceau de o expresie binevoitoare atunci când vorbea. Se îmbrăca în negru, cu excepția unei cravate albe fixate cu un ac simplu în față. Părul său negru ca tăciunele era aspru și pieptănat cu grijă. Fie în amvon, fie pe stradă, întreaga sa înfățișare era un model perfect de ordine și curățenie.

El stăpânea șase limbi: latina, greaca, ebraica, germana, franceza și engleza. De asemenea, putea citi și înțelege olandeză și două sau trei limbi orientale. Biblioteca sa era formată dintr-o Biblie în ebraică, trei exemplare de Noul Testament în greacă,

o concordanță și un lexicon grecesc, împreună cu șase versiuni diferite ale Bibliei și cele mai bune traduceri în mai multe limbi. Aceasta constituia întreaga sa bibliotecă!

Când predica, citea un întreg capitol sau o parte din unul și apoi scotea la iveală comori bogate care valorau traversarea oceanului pentru a-l auzi. Metoda sa de predicare făcea ca membrii congregației sale să devină puternici în Scripturi. Aceștia erau mai bine pregătiți să îndrume sufletele care căutau pe Hristos decât mulți tineri predicatori care petrecuseră trei ani într-un seminar teologic.

Majoritatea oamenilor ar considera o astfel de lucrare extinsă un motiv rezonabil pentru a-și scurta timpul de rugăciune și studiu. Nu și domnul Müller. În cămăruța de rugăciune, singur cu Dumnezeu și cu Biblia, își întărea mintea și își lustruia armura pentru bătăliile zilei. Cu o încredere absolută și o simplitate copilărească, el credea fiecare Cuvânt pe care Dumnezeu îl rostise. Se întorcea cu nerăbdare la Cuvântul lui Dumnezeu de mai multe ori pe zi, ca și cum ar fi fost în comunicare constantă cu cerul, primind scrisori proaspete cu instrucțiuni și promisiuni prețioase de la Tatăl său ceresc.

Müller nu studia Biblia pentru alții. O studia doar pentru el însuși, pentru a afla ce îi cerea Tatăl său. Era atât de impregnat de adevărul lui Dumnezeu încât, când vorbea despre El, ascultătorii își aminteau de cuvintele Mântuitorului nostru din Ioan 7:38, deoarece părea că din el curgeau „râuri de apă vie.”

Rugăciunile sale erau rostite într-un limbaj simplu, cu un spirit umil și plin de fervoare. Deoarece știa că Tatăl său este atât de bogat, binevoitor și iertător, era liber să ceară și să obțină mari binecuvântări. Dar cea mai remarcabilă caracteristică a rugăciunilor sale era că cerea totul în numele Domnului Isus

Hristos. A-L glorifica pe Hristos și a înălța numele Lui mai presus de orice părea să fie tema omniprezentă care îi umplea inima și viața.

Cantitatea de muncă pe care a îndeplinit-o domnul Müller este uimitoare pentru noi astăzi. Varietatea aproape nesfârșită a sarcinilor ar fi fost prea mult pentru majoritatea celorlalți oameni. Cu toate acestea, el era întotdeauna calm, pașnic și într-o stare de rugăciune, încredințând toate grijile sale Domnului.

Cea mai mare speranță a lui George Müller era ca relatarea credincioșiei lui Dumnezeu față de el să încurajeze credincioșii să dezvolte o credință asemenea celei pe care el o avea - o credință fără de care este imposibil să-I fim plăcuți lui Dumnezeu; o credință care lucrează prin iubire și purifică inima; o credință care îndepărtează munți de obstacole din calea noastră; o credință care se agață de puterea lui Dumnezeu și este substanța lucrurilor nădăjduite și dovada lucrurilor care nu se văd. Fie ca această credință să umple inimile și viețile celor care citesc această carte.

UN PREDICATOR NEAȘTEPTAT

M-am născut la Kroppenstädt, în regatul Prusiei, pe 27 septembrie 1805. Tatăl meu, un colector de taxe, și-a educat copiii pe principii lumești, iar eu și fratele meu ne-am lăsat ușor pradă multor păcate. Până să împlinesc zece ani, furasem în repetate rânduri bani guvernamentali care îi fuseseră încredințați tatălui meu, forțându-l astfel să acopere pierderile.

Când aveam unsprezece ani, tatăl meu m-a trimis la Halberstadt pentru a mă pregăti să studiez la universitate. El dorea ca eu să devin preot, nu pentru a-L sluji pe Dumnezeu, ci pentru a avea o viață confortabilă. Studiul, cititul romanelor și practicile păcătoase erau ocupațiile mele preferate.

Mama mea a murit brusc când aveam paisprezece ani. În acea noapte am jucat cărți până la ora două dimineața și am mers la o cârciumă a doua zi. Moartea ei nu a avut un impact de durată asupra mea. Dimpotrivă, m-am înrăutățit.

Cu trei zile înainte de confirmare și împărtășanie, am comis o imoralitate gravă. Cu o zi înainte de confirmare, am mințit preotul, refuzând să-mi mărturisesc păcatele.

În această stare a inimii, fără rugăciune, pocăință sinceră, credință sau cunoașterea planului de mântuire, am fost confirmat și am participat la Cina Domnului. Din cauza unui sentiment de solemnitate legat de această ocazie, am rămas acasă în acea după-amiază și seară.

În vara aceea, am petrecut ceva timp studiind, dar mai mult cântând la pian și chitară, citind romane, frecventând cârciumi, făcând rezoluții să mă schimb și încalcându-le aproape imediat după ce le făceam. M-am bucurat când tatăl meu mi-a obținut un post la o școală de lângă Magdeburg, deoarece am crezut că, dacă mă voi îndepărta de tovarășii mei păcătoși, voi duce o viață diferită. Dar am devenit și mai leneș și am continuat să trăiesc în tot felul de păcate.

În noiembrie, am plecat într-o excursie de plăcere unde am petrecut șase zile în păcat. Tatăl meu a aflat de absența mea înainte să mă întorc, așa că am luat toți banii pe care i-am găsit și am plecat la Brunswick. După o săptămână petrecută într-un hotel scump, mi s-au terminat banii. Apoi am mers, fără bani, la un alt hotel pentru încă o săptămână. În cele din urmă, proprietarul hotelului, suspectând că nu aveam bani, mi-a cerut plata și mi-a luat cele mai bune haine drept garanție.

Am mers pe jos aproape șase mile până la un han și am început să trăiesc de parcă aș fi avut mulți bani. În dimineața celei de-a treia zile, am ieșit pe furiș din curte și am fugit. Până atunci, hangiul devenise suspicios și m-a denunțat. Poliția m-a interogat timp de aproximativ trei ore și m-a trimis la închisoare. La vârsta de șaisprezece ani, am devenit un deținut într-o închisoare, locuind alături de hoți și ucigași.

După un an, comisarul care se ocupase de caz i-a povestit tatălui meu despre comportamentul meu. Am fost ținut în

închisoare până când tata a trimis bani pentru cheltuielile mele de călătorie, datoriile față de han și șederea mea în închisoare. Tatăl meu a sosit două zile mai târziu, m-a bătut sever și m-a dus acasă, la Schoenebeck. Prin mai multe minciuni și rugăminți, l-am convins să mă lase să intru la școală la Nordhausen în toamna următoare.

Am locuit în casa directorului de la Nordhausen. Prin comportamentul meu, am câștigat multă apreciere din partea lui. Mă considera atât de sus încât mă folosea drept exemplu pentru ceilalți colegi. Dar, deși câștigam respectul oamenilor, nu-mi păsa deloc de Dumnezeu. Ca rezultat al stilului meu păcătos de viață, m-am îmbolnăvit și am fost ținut la pat timp de treisprezece săptămâni.

În timpul bolii mele, nu am simțit nicio remușcare reală și nu mă interesa deloc Cuvântul lui Dumnezeu. Dețineam peste trei sute de cărți, dar niciun exemplar al Bibliei. Ocazional, îmi doream să devin o persoană diferită și încercam să-mi îmbunătățesc conduita, mai ales înainte de Cina Domnului. Cu o zi înainte de serviciul de împărtășanie, mă abțineam de la anumite lucruri. În ziua respectivă, îi promiteam lui Dumnezeu că voi deveni o persoană mai bună, crezând că, într-un fel, Dumnezeu mă va ajuta să mă schimb. Dar, după una sau două zile, uitam totul și eram la fel de rău ca înainte.

La vârsta de douăzeci de ani, am primit recomandări onorabile și am devenit student la Universitatea din Halle. Am obținut chiar permisiunea de a predica în biserica luterană. Dar mă simțeam la fel de nefericit și de departe de Dumnezeu ca întotdeauna.

Am decis să-mi transform stilul de viață din două motive: în primul rând, pentru că, dacă nu mă schimbam, nicio parohie

nu m-ar fi ales ca pastor; în al doilea rând, fără cunoștințe solide de teologie, nu aș fi putut câștiga un trai decent. Dar, în momentul în care am ajuns la Halle, toate rezoluțiile mele au dispărut. Am reluat viața dezordonată chiar și în timp ce eram la seminar. În adâncul sufletului, tânjeam să renunț la această viață mizerabilă. Nu mă bucuram de ea și aveam suficientă rațiune să înțeleg că, într-o zi, mă va distruge complet. Totuși, nu simțeam nicio tristețe pentru faptul că Îl ofensam pe Dumnezeu.

Într-o zi, în timp ce eram într-o cârciumă cu unii dintre prietenii mei de viață destrăbălată, l-am întâlnit pe unul dintre foștii mei colegi de clasă, pe nume Beta. Îl cunoscusem cu patru ani înainte, la Halberstadt, și, pentru că era atât de liniștit și serios, îl disprețuisem. Acum mi s-a părut înțelept să-l aleg drept prieten, crezând că prietenii mai buni mă vor ajuta să-mi îmbunătățesc comportamentul.

Duhul lui Dumnezeu a lucrat în inima lui Beta la Halberstadt, dar acum, Beta se îndepărtase de Dumnezeu. Încerca să renunțe la căile lui Dumnezeu și să se bucure de lume, pe care o cunoscuse prea puțin înainte. Eu căutam prietenia lui crezând că mă va ajuta să duc o viață morală, iar el a acceptat bucuros prietenia mea, sperând că va avea parte de distracții.

În august, împreună cu Beta și alți doi studenți am călătorit prin țară timp de patru zile. Când ne-am întors, dragostea mea pentru călătorii devenise mai puternică ca niciodată, iar eu am sugerat să plecăm în Elveția. Prin scrisori false din partea părinților noștri, am obținut pașapoarte și cât de mulți bani am putut. Am părăsit școala și am călătorit timp de patruzeci și trei de zile.

Acum obținusem dorința inimii mele: văzusem Elveția. Dar eram la fel de departe de a fi fericit. În această călătorie, m-am

comportat ca Iuda. Am gestionat banii în așa fel încât călătoria m-a costat doar două treimi din cât i-a costat pe prietenii mei. Prin multe minciuni, mi-am liniștit și tatăl în legătură cu cheltuielile.

În cele trei săptămâni ale vacanței de vară, am decis să trăiesc diferit în viitor și chiar am fost diferit, timp de câteva zile. Dar când vacanța s-a terminat, iar noii studenți au venit cu bani proaspeți, toate rezoluțiile mele au fost curând uitate. Am revenit cu ușurință la vechile mele obiceiuri. Cu toate acestea, Dumnezeu, pe care L-am dezonorat prin comportamentul meu păcătos și spiritul meu nepocăit, nu renunțase la mine.

ÎNTOARCEREA FIULUI RISIPITOR

În ciuda stilului meu de viață păcătos și a inimii reci, Dumnezeu a avut milă de mine. Eram la fel de indiferent față de El ca întotdeauna. Nu aveam o Biblie și nu citisem niciun verset din Scriptură de ani de zile. Rareori mergeam la biserică și, doar din obișnuință, luam Cina Domnului de două ori pe an. Nu auzisem niciodată Evanghelia predicată. Nimeni nu mi-a spus că Isus dorește ca oamenii creștini, prin ajutorul lui Dumnezeu, să trăiască conform Scripturii. Pe scurt, nu aveam cea mai mică idee că există oameni diferiți de mine.

Într-o după-amiază de sâmbătă, în noiembrie, am ieșit la plimbare cu prietenul meu Beta. Mi-a spus că începuse să viziteze în fiecare sâmbătă casa unui creștin, unde avea loc o întâlnire de rugăciune. Mi-a povestit că acolo citeau din Biblie, cântau, se rugau și citeau o predică tipărită.

Când am auzit asta, am simțit că găsisem comoara pe care o căutasem toată viața. Am mers împreună la întâlnire în acea seară. Nu înțelegeam bucuria pe care o au credincioșii când un păcătos devine interesat de lucrurile lui Dumnezeu, așa că

mi-am cerut scuze că am venit. Nu voi uita niciodată răspunsul plin de bunătate al fratelui de acolo. Mi-a spus: „Vino oricât de des dorești. Casa și inimile noastre îți sunt deschise”.

Ne-am așezat și am cântat o cântare. Apoi, fratele Kayser, care acum era misionar în Africa, s-a așezat pe genunchi și a cerut binecuvântarea lui Dumnezeu peste întâlnirea noastră. Modul în care s-a rugat în genunchi m-a impresionat profund, pentru că nu mai văzusem niciodată pe cineva rugându-se în genunchi, iar eu însumi nu o făcusem niciodată. A citit un capitol din Biblie și o predică tipărită. La sfârșitul întâlnirii, am mai cântat o cântare, iar proprietarul casei s-a rugat. În timpul rugăciunii, m-am gândit: „Nu aș putea să mă rog la fel de bine, deși am mai multă educație decât acest om”.

Întreaga seară m-a impresionat profund. M-am simțit fericit, deși, dacă cineva m-ar fi întrebat de ce, nu aș fi putut explica clar. În drum spre casă, i-am spus lui Beta: „Tot ce am văzut în călătoria noastră în Elveția și toate plăcerile noastre de până acum nu sunt nimic în comparație cu această seară”.

Dumnezeu începe lucrarea Sa în moduri diferite cu oameni diferiți. Nu am nicio îndoială că în acea seară El a început o lucrare de har în mine. Deși aveam foarte puține cunoștințe despre cine era Dumnezeu cu adevărat, acea seară a fost punctul de cotitură al vieții mele.

În următoarele zile, mergeam regulat la casa aceluia frate și citeam Scripturile împreună. Domnul și Cuvântul Său erau atât de captivante pentru mine încât abia așteptam să vină din nou sâmbăta. Viața mea a devenit foarte diferită, deși nu am renunțat la toate păcatele deodată. Am renunțat la prietenii răi, la mersul la taverne și la obiceiul de a minți. Citeam Scripturile, mă rugam des, iubeam frații, mergeam la biserică cu motivațiile

corecte și Îl mărturiseam deschis pe Hristos, deși colegii mei de studii râdeau de mine.

Citind buletine misionare, am fost inspirat să devin misionar. M-am rugat frecvent cu privire la acest lucru timp de câteva săptămâni. Câteva luni mai târziu, l-am întâlnit pe un tânăr devotat numit Hermann Ball, un om erudit și bogat. Acesta a ales să lucreze ca misionar în Polonia, printre evrei, în loc să ducă o viață confortabilă lângă familia sa. Exemplul său m-a impresionat profund. Pentru prima dată în viața mea, am fost capabil să mă dedic în întregime Domnului, fără rezerve.

Pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, îmi umpluse acum viața. Le-am scris tatălui și fratelui meu, încurajându-i să-L caute pe Domnul și spunându-le cât de fericit eram. Credeam că, dacă ar vedea calea spre fericire, ar îmbrățișa-o cu bucurie. Spre surprinderea mea cea mare, mi-au răspuns cu o scrisoare plină de mânie.

Domnul l-a trimis pe Dr. Tholuck, un profesor de teologie, la Halle. Drept urmare, câțiva studenți credincioși s-au transferat la Halle de la alte universități. Pe măsură ce am ajuns să cunosc alți creștini, Domnul m-a ajutat să cresc în El.

Dorința mea de a mă dedica lucrării misionare s-a reaprins, și m-am dus la tatăl meu să-i cer permisiunea. Fără aceasta, nu aș fi fost admis la nicio instituție misionară germană. Tatăl meu a fost profund nemulțumit și m-a muștrat aspru, spunând că a cheltuit atât de mulți bani pentru educația mea, sperând că își va petrece ultimii ani din viață confortabil alături de mine într-o parohie. Acum, toate aceste perspective se năruiseră. Mi-a spus că nu mă va mai considera fiul său. Apoi a plâns și m-a rugat să-mi schimb decizia.

Domnul m-a ajutat să suport această încercare grea. Deși

aveam nevoie de mai mulți bani ca niciodată, am hotărât să nu mai accept niciun sprijin de la tatăl meu. Mai aveam doi ani de seminar, dar mi se părea greșit să-l las pe el să mă întrețină când nu avea nicio garanție că voi deveni ceea ce îmi dorea el – un cleric cu o slujbă bine plătită.

Domnul mi-a dat puterea de a respecta această hotărâre. Câțiva domni americani, dintre care trei erau profesori la colegii americane, au venit la Halle pentru cercetări literare. Deoarece nu înțelegeau germana, Dr. Tholuck m-a recomandat să îi învăț. Unii dintre acești domni erau creștini și m-au plătit atât de bine pentru lecțiile pe care le-am dat și pentru prelegerile pe care le-am scris pentru ei, încât am avut destui bani pentru școală și chiar mai mult. Domnul mi-a răsplătit cu generozitate ceea ce renunșasem de dragul Lui.

Deși eram încă foarte slab și ignorant în credință, îmi doream să câștig suflete pentru Hristos. În fiecare lună, distribuam aproximativ trei sute de pliante misionare, împărțeam multe broșuri și scriam scrisori unor foști tovarăși de păcat.

Un învățător local organiza o întâlnire de rugăciune dimineața, la câțiva kilometri distanță, și am decis să particip. Nu știam atunci că nu era credincios. Mai târziu mi-a spus că organizase întâlnirile de rugăciune doar din bunătate față de o rudă. Predicile pe care le citea nu erau ale lui, ci copiate dintr-o carte. Mi-a spus, de asemenea, că fusese impresionat de bunătatea mea și că eu am fost instrumentul prin care a început să se preocupe de lucrurile lui Dumnezeu. De atunci l-am cunoscut ca pe un adevărat frate în Domnul.

Acest învățător mi-a cerut să predic în parohia lui, deoarece preotul în vârstă avea nevoie de ajutorul meu. M-am gândit că, învățând o predică scrisă de un om duhovnicesc, aș putea sluji

oamenilor; așa că am adaptat predica și am memorat-o.

Am trecut prin slujba de dimineață, dar nu m-am bucurat să predic. Am decis să predic Evanghelia după-amiaza și am început citind capitoul cinci din Matei. Imediat ce am început să învăț despre „Fericiți cei săraci în duh”, am simțit ungera Duhului Sfânt. Predica mea de dimineață fusese prea complicată pentru oameni, dar acum mă ascultau cu mare interes. Pacea și bucuria au umplut sufletul meu, iar eu am simțit că aceasta era o lucrare binecuvântată.

La întoarcerea mea la Halle, m-am gândit: „Așa mi-ar plăcea întotdeauna să predic”. Dar apoi mi-am spus că, deși acest tip de predicare ar funcționa pentru oamenii neștiutori de la țară, nu ar fi acceptată de o adunare bine educată din oraș. Știam că adevărul trebuia predicat cu orice preț, dar credeam că ar trebui prezentat într-o formă diferită, potrivită ascultătorilor. Am rămas nehotărât în privința alegerii unui stil de predicare pentru o vreme. Deoarece nu înțelegeam încă lucrarea Duhului, nu realizam inutilitatea elocvenței umane.

Deși mergeam regulat la biserică atunci când nu predicam eu însumi, rareori auzeam adevărul, pentru că nu era niciun cleric luminat în oraș. Când predica Dr. Tholuck sau vreun alt slujitor evlavios, parcurgeam adesea zece sau cincisprezece kilometri pentru a avea privilegiul de a asculta Cuvântul.

Pe lângă întâlnirea de sâmbătă seara, îmi hrăneam credința la o întâlnire în fiecare duminică seara cu alți șase studenți credincioși. Înainte de a părăsi universitatea, numărul a crescut la douăzeci. La aceste întâlniri, unul sau mai mulți dintre frați se rugau, citeam Scriptura, cântam imnuri, cineva încuraja grupul, și citeam scrierile ziditoare ale unor oameni evlavioși. Îmi deschideam inima înaintea fraților pentru rugăciune și încu-

raja, pentru a mă feri de rătăcire. Creșteam în credință și în cunoașterea lui Isus, dar preferam încă să citesc cărți religioase în locul Scripturilor. Citeam pliante, scrisori misionare, predici și biografii ale creștinilor.

Dumnezeu este autorul Bibliei, și doar adevărul pe care îl conține poate aduce oamenii la adevărata fericire. Un creștin ar trebui să citească această Carte prețioasă în fiecare zi, cu rugăciune sinceră și meditație. Dar, ca mulți alți credincioși, preferam să citesc lucrările unor oameni neinspirati, mai degrabă decât oracolele Dumnezeului viu. Drept urmare, rămâneam un copil spiritual atât în cunoaștere, cât și în har.

Ultimul și cel mai important mijloc de a crește în Domnul – rugăciunea – era, de asemenea, ceva ce neglijam mult. Mă rugam des și, de obicei, cu sinceritate. Dar dacă m-aș fi rugat mai stăruitor, aș fi progresat mult mai repede în credință. Totuși, în ciuda încetinelii mele de a înțelege principiile spirituale, Dumnezeu mi-a arătat marea Lui răbdare și m-a ajutat să cresc constant în El.

ÎNCEPEREA LUCRĂRII DE SLUJIRE

Dr. Tholuck m-a informat că Societatea Continentală din Anglia intenționa să trimită un slujitor la București pentru a ajuta un frate mai în vârstă în lucrarea Domnului. După rugăciune și analiză, m-am oferit voluntar. În ciuda slăbiciunilor mele, aveam o dorință puternică de a trăi pe deplin pentru Dumnezeu. În mod neașteptat, tatăl meu și-a dat consimțământul, deși Bucureștiul era la peste o mie de mile distanță.

Am început să mă pregătesc cu seriozitate pentru lucrarea Domnului și am meditat la suferințele care m-ar putea aștepta. Cândva îi slujisem complet lui Satan; acum, atras de dragostea lui Hristos, eram dispus să sufăr necazuri pentru Numele lui Isus. M-am rugat cu ardoare pentru lucrarea mea viitoare.

La sfârșitul lunii octombrie, Hermann Ball, misionarul printre evreii polonezi, a spus că sănătatea îl va forța curând să renunțe la lucrarea sa. Când am auzit aceasta, am simțit o dorință puternică de a-i lua locul. Brus, limba ebraică a devenit captivantă pentru mine, deși anterior o studiasem doar din obligație. Acum o învățam cu entuziasm și plăcere, timp de

câteva săptămâni.

Deși încă doream să îi succed lui Hermann Ball și îmi plăcea să învăț ebraica, l-am vizitat pe Dr. Tholuck. Fără să știe gândurile mele, m-a întrebat brusc dacă mi-am dorit vreodată să fiu misionar printre evrei. Era agent al Societății Misionare din Londra pentru promovarea creștinismului printre evrei. M-am simțit uimit de întrebarea lui și i-am spus ce aveam pe inimă de câteva săptămâni. Am adăugat că nu era corect să iau în considerare o altă lucrare, deoarece acceptasem deja să merg la București. El a fost de acord.

Când am ajuns acasă, conversația noastră mi-a ars în inimă ca un foc. În dimineața următoare, dorința mea de a merge la București dispăruse complet. Mi s-a părut greșit și firesc și l-am implorat pe Domnul să-mi redea dorința inițială. Harul Său a lucrat imediat, iar dorința de a merge la București s-a întors. Între timp, pasiunea mea pentru ebraică a continuat.

Zece zile mai târziu, Dr. Tholuck a primit o scrisoare de la Societatea Continentală. Din cauza războiului dintre turci și ruși, au decis să nu mai trimită un slujitor la București, deoarece acolo era centrul conflictului. Dr. Tholuck m-a întrebat din nou ce cred despre misiunea printre evrei. După rugăciune și consultări cu frați maturi spiritual, am concluzionat că ar trebui să mă ofer Societății, lăsând viitorul meu în mâinile Domnului.

Dr. Tholuck a scris Societății din Londra, iar în câteva săptămâni am primit un răspuns. Ei aveau mai multe întrebări pentru mine, iar acceptarea mea depindea de răspunsurile mele satisfăcătoare. După ce am răspuns primei comunicări, am primit o scrisoare prin care comitetul decidea să mă accepte ca student misionar pentru o perioadă de probă de șase luni, cu condiția să vin la Londra.

Un obstacol se afla însă în calea plecării mele din țară. Fiecare bărbat prusac era obligat să servească trei ani ca soldat, dar cei care își terminau studiile la universitate trebuiau să servească doar un an. Nu puteam obține un pașaport pentru a ieși din țară până când nu îmi satisfăceam stagiul militar sau nu eram scutit de rege personal. Speram că va fi cazul din urmă. Era bine cunoscut faptul că cei care se dedicau lucrării misionare fuseseră întotdeauna scutiți. Anumiți frați creștini influenți din capitală i-au scris regelui. El a răspuns că problema trebuia să fie soluționată de oficialii guvernamentali, iar aceștia nu au făcut nicio excepție în favoarea mea.

Grija mea principală acum era cum să fac să fiu scutit de serviciul militar și să obțin un pașaport pentru Anglia. Dar cu cât încercam mai mult, cu atât părea mai dificil. Pe la mijlocul lunii ianuarie, singura soluție care mai rămânea era să devin soldat.

Mai exista o cale, ultima mea speranță. Un maior din armată, care era creștin și avea relații bune cu unul dintre generalii principali, mi-a propus să încep procesul de intrare în armată. Deoarece încă eram foarte slăbit fizic din cauza unei boli anterioare, urma să fiu declarat inapt pentru serviciul militar.

Cred că Domnul a permis să se întâmple astfel pentru a-mi arăta că prietenii mei nu vor putea obține un pașaport pentru mine până când El nu voia aceasta. Dar acum venise timpul. Regele regilor intenționa să merg în Anglia, deoarece El avea să mă facă o binecuvântare acolo, în ciuda nevredniciei mele. Într-un moment în care speranța aproape dispăruse, iar ultimul plan fusese încercat, totul a început să se aranjeze. Doctorii m-au examinat și m-au declarat inapt pentru serviciul militar. Generalul principal a semnat personal actele, iar eu am primit o eliberare completă, pentru toată viața, de orice datorie militară.

Am ajuns în Anglia slăbit fizic și curând am devenit foarte bolnav. După părerea mea, eram dincolo de orice șansă de recuperare. Cu toate acestea, cu cât deveneam mai slab fizic, cu atât eram mai fericit în spirit. Orice păcat pe care l-am comis vreodată îmi era adus în minte, dar am realizat că fusesem spălat și făcut complet curat în sângele lui Isus. Această realizare mi-a adus o mare pace și tânjeam să mor și să fiu cu Hristos.

Când medicul meu a venit să mă vadă, rugăciunea mea a fost: „Doamne, Tu știi că el nu știe ce este cel mai bine pentru mine. De aceea, te rog, direcționează-l Tu”. Când luam medicamentele, rugăciunea mea era: „Doamne, Tu știi că acest medicament nu este altceva decât un pic de apă. Acum, te rog, Doamne, fă-l să producă efectul care este spre binele meu și spre gloria Ta. Fie ia-mă în cer, fie restabilește-mi sănătatea. Doamne, fă cum crezi că este cel mai bine!”.

După ce am fost bolnav timp de două săptămâni, sănătatea mea a început să se îmbunătățească. Câțiva prieteni m-au rugat să merg la țară pentru aer curat. Când l-am întrebat pe doctor, el a spus că este cel mai bun lucru pe care l-aș putea face. Câteva zile mai târziu, am plecat în micul oraș de țară Teignmouth.

Am avut mult timp pentru a studia Biblia în perioada de recuperare. În acest timp, Dumnezeu mi-a arătat că doar Cuvântul Său este standardul nostru de judecată în lucrurile spirituale. Doar Duhul Sfânt poate explica Cuvântul, El fiind învățătorul poporului lui Dumnezeu. Până atunci, nu înțelesesem lucrarea Duhului Sfânt într-un mod practic.

Acum am învățat că Tatăl ne-a ales înainte de întemeierea lumii. El a creat planul minunat al răscumpărării noastre și a stabilit modalitatea prin care acesta să fie împlinit. Fiul a împlinit legea și a purtat pedeapsa datorată păcatelor noastre, sati-

sfăcând astfel dreptatea lui Dumnezeu. În cele din urmă, doar Duhul Sfânt poate să ne arate starea noastră păcătoasă, să ne dezvăluie nevoia de un Mântuitor, să ne dea puterea de a crede în Hristos, să ne explice Scripturile și să ne ajute să predicăm Cuvântul.

Domnul m-a învrednicit să testez acest ultim aspect al lucrării Duhului Sfânt, punând deoparte comentariile biblice și aproape toate celelalte cărți, studiind doar Cuvântul lui Dumnezeu. În acea primă seară, când m-am retras în cameră pentru a mă ruga și a medita asupra Scripturii, am învățat mai mult în câteva ore decât în ultimele câteva luni.

După ce m-am întors la Londra, am decis să fac ceva pentru a-i ajuta pe frații mei de la seminar. Am propus să ne întâlnim în fiecare dimineață de la ora șase până la opt pentru rugăciune și citirea Scripturii. După rugăciunea de seară, comuniunea mea cu Dumnezeu era atât de dulce încât continuam să mă rog până după miezul nopții. Uneori mergeam în camera unui frate și ne rugam împreună până la ora unu sau două dimineața. Chiar și atunci, eram atât de plin de bucurie încât nu puteam dormi. La ora șase dimineața, îi chemam din nou pe frați pentru rugăciune.

După zece zile de la sosirea mea în Londra, din cauza studiilor intense și a lipsei de odihnă, sănătatea mea a început din nou să se deterioreze. Am hotărât să nu mai irosesc puțină energie pe studii și să încep să lucrez pentru Domnul. Am scris Societății Misionare, cerând să fiu trimis imediat în lucrare. Nu am primit niciun răspuns, dar ei au continuat să mă susțină financiar în timp ce studiam.

După șase săptămâni de așteptare și muncă pentru Domnul, am realizat că ar trebui să încep să lucrez printre evreii din

Londra, indiferent dacă aveam titlul de misionar sau nu. Am distribuit pliante printre evrei și i-am invitat să discute cu mine despre lucrurile lui Dumnezeu. Le-am predicat în locurile unde se adunau și am citit regulat Scripturile cu aproximativ cincizeci de băieți evrei. Am avut onoarea de a fi disprețuit și maltrat pentru numele lui Isus. Domnul mi-a dat harul să continui lucrarea, indiferent de pericol sau perspectiva suferinței.

Spre sfârșitul anului 1829, am început să mă îndoiesc dacă era corect să fiu susținut financiar de Societatea din Londra. Mi se părea nescriptural ca un slujitor al lui Hristos să fie sub controlul și direcția altcuiva decât a Domnului. După un schimb de scrisori pline de dragoste și bunăvoință, am dizolvat relația noastră. Am fost eliberat să predic Evanghelia oriunde Domnul deschidea ușa.

În decembrie, am stat la niște prieteni creștini din Exmouth. La două zile după sosirea mea, un frate mi-a spus: „M-am rugat timp de o lună ca Domnul să facă ceva în Lympstone, o parohie mare unde lumina spirituală este foarte slabă. Cred că ți s-ar permite să predici acolo”. Fiind gata să vorbesc despre Isus oriunde Domnul deschidea o ușă și dorind să rămân credincios adevărilor pe care El mi le descoperise, am mers acolo. Am obținut cu ușurință permisiunea de a predica de două ori duminica următoare.

Dumnezeu m-a binecuvântat și m-a încurajat în timp ce lucram pentru Împărăția Sa. Am început să învăț cum să fiu sensibil la Duhul Său. El m-a învățat cum să studiez și mi-a descoperit mai mult din Cuvântul Său. Noi oportunități de a predica mi-au fost deschise, iar eu m-am bucurat să-L slujesc pe Domnul meu, Isus Hristos.

PREDICARE, STUDIU ȘI CREȘTERE

După ce am predicat aproximativ trei săptămâni în zona Exmouth, am mers la Teignmouth, așteptând să stau acolo zece zile pentru a predica Cuvântul printre frați. În prima seară, o tânără L-a primit pe Isus Hristos ca Mântuitor. Acest lucru m-a binecuvântat, deoarece niciunul dintre predicatorii locali nu a apreciat predica. Domnul judecă atât de diferit de oameni!

În săptămâna următoare, după ce am predicat zilnic în capelă, mi s-a cerut să rămân și să fiu pastorul lor. Din cauza unei opoziții, am decis să rămân până când voi fi respins oficial. Am predicat din nou în Ziua Domnului, deși mulți nu s-au bucurat să-mi asculte predica. Unii au plecat și nu s-au mai întors. Alții, care nu obișnuiau să vină, au început să frecventeze capela. A apărut un spirit de cercetare și de studiere a Scripturilor. Oamenii doreau să afle dacă ceea ce spuneam era adevărat. Cel mai important, Dumnezeu a pus pecetea Sa asupra lucrării prin convertirea păcătoșilor.

Am predicat în această capelă, ca pastor vizitator, timp de

douăsprezece săptămâni. În această perioadă, fără să cer nimic, Domnul mi-a purtat de grijă prin doi frați. La sfârșitul celor douăsprezece săptămâni, cei optsprezece membri ai bisericii m-au invitat în unanimitate să devin pastorul lor.

Mi-am schimbat apoi părerea despre cel mai bun mod de a mă pregăti pentru predicarea publică a Cuvântului. În loc să presupun ce este mai bine pentru ascultători, Îl rog pe Domnul să-mi descopere subiectul despre care ar trebui să vorbesc sau partea din Cuvântul Său pe care ar trebui să o explic. Uneori, am deja un subiect sau un pasaj în minte înainte de a mă ruga. Dacă, după rugăciune, mă simt convins să vorbesc pe acel subiect, îl studiez, dar rămân deschis ca Domnul să schimbe direcția, dacă dorește.

Adesea, însă, nu am niciun subiect în minte înainte să mă rog. În acest caz, aștept în rugăciune, încercând să aud glasul Duhului care mă îndrumă. Dacă îmi vine în minte un pasaj sau un subiect, Îl întreb din nou pe Domnul dacă aceasta este voia Sa. Uneori întreb de mai multe ori, mai ales dacă subiectul este dificil. Dacă, după rugăciune, mintea îmi rămâne în pace, consider acel text ca fiind ales, dar rămân deschis pentru eventuale schimbări.

Uneori, chiar și după ce mă rog, nu am un text. La început, acest lucru mă nedumerea, dar am învățat să continui lectura obișnuită a Scripturilor, rugându-mă pentru un text în timp ce citesc. Uneori a trebuit să citesc cinci, zece sau chiar douăzeci de capitole înainte ca Domnul să-mi dea un text. De multe ori, a trebuit să merg la locul întâlnirii fără un subiect pregătit, dar mereu l-am primit, uneori chiar cu câteva minute înainte de a începe să vorbesc.

Domnul mă ajută întotdeauna când predic, atâta timp cât

Îl caut sincer în rugăciune. Un predicator nu poate cunoaște inimile indivizilor din adunare sau ce au nevoie să audă, dar Domnul știe. Dacă predicatorul renunță la propria înțelepciune, va fi asistat de Domnul. Dar dacă insistă să aleagă un subiect după propria înțelepciune, nu ar trebui să fie surprins de lipsa de roade.

După ce am obținut textul, fie că este un verset, un capitol întreg sau mai mult, Îl rog pe Domnul să mă învețe prin Duhul Său Sfânt în timp ce meditez asupra pasajelor. Îmi notez ideile care îmi sunt descoperite pentru a verifica înțelegerea mea și pentru referințe ulterioare.

Rareori folosesc alte resurse de studiu decât Scripturile și câteva traduceri bune în alte limbi. Ajutorul meu principal este rugăciunea. De fiecare dată când studiez o parte a adevărului divin, dobândesc lumină prin rugăciune și meditație. Rugăciunea intensă poate fi dificilă din cauza slăbiciunii firii, a bolilor sau a programului încărcat. Totuși, nimeni nu ar trebui să se aștepte la rezultate bune dacă nu petrece timp în rugăciune și meditație.

Mă las complet în mâinile Domnului, rugându-L să-mi aducă aminte ceea ce am învățat în rugăciune. El îmi este credincios și adesea mă învață mai multe în timp ce predic. Pregătirea pentru slujirea publică a Cuvântului este chiar mai prețioasă decât predicarea propriu-zisă. A trăi în comuniune constantă cu Domnul și a medita frecvent la adevăr este o binecuvântare în sine.

Expunerea Scripturilor este benefică, mai ales atunci când se studiază o întreagă evanghelie sau epistolă. Aceasta poate fi realizată fie intrând în detaliile fiecărui verset, fie prezentând punctele principale pentru a oferi o înțelegere de ansamblu. Expunerea Scripturilor încurajează adunarea să aducă Bibliile la

biserică, iar orice conduce credincioșii să prețuiască Scripturile este important.

Această metodă este mai benefică decât dacă se face o predică pe baza unui singur verset folosit doar ca motto. Puțini oameni au harul de a medita ore întregi asupra Cuvântului. Prin expunere, Scripturile li se deschid și li se trezește dorința de a medita singuri. Când vor citi din nou partea din Cuvânt care a fost explicată, își vor aminti ceea ce s-a spus. Astfel, această metodă lasă o amprentă mai durabilă în mintea lor.

Expunerea unor porțiuni mari din Cuvânt, cum ar fi o evanghelie întregă sau o epistolă, îl determină pe învățător să ia în considerare părți ale Cuvântului pe care altfel le-ar putea trece cu vederea. Acest lucru îl ferește să vorbească prea mult despre subiectele sale preferate și să se concentreze excesiv pe anumite părți ale adevărului – o tendință care, mai devreme sau mai târziu, îi va afecta atât pe el, cât și pe ascultătorii săi.

Simplitatea în exprimare este de cea mai mare importanță. Învățătorul ar trebui să vorbească astfel încât chiar și copiii și persoanele care nu știu să citească să-l poată înțelege, atât cât mintea naturală poate cuprinde lucrurile lui Dumnezeu. Fiecare congregație include oameni cu diferite niveluri de educație și medii sociale. Cel care expune adevărul lui Dumnezeu vorbește pentru Dumnezeu și pentru eternitate. Este puțin probabil să aducă beneficii ascultătorilor dacă nu folosește un limbaj clar.

Dacă predicatorul se străduiește să vorbească potrivit regulilor acestei lumi, s-ar putea să placă multora, mai ales celor cu un gust literar rafinat. Dar este mai puțin probabil să devină un instrument în mâinile lui Dumnezeu pentru convertirea păcătoșilor sau pentru zidirea sfinților. Nici elocvența, nici profunzimea gândirii nu fac un predicator cu adevărat mare. Doar o

GOLD BOOKS

Aceasta a fost o previzualizare gratuită.

Pentru a continua lectura, comandă cartea completă pe goldbooks.ro.

Autobiografia lui George Müller

de George Müller

goldbooks.ro

<https://goldbooks.ro/george-muller/autobiografia-lui-george-muller-137.html>

Livrare prin curier in 1-3 zile . Plata card sau ramburs

Editura Gold Books . Baia Mare